

HOLLANDS GOUD

Alle olympische kampioenen

Redactie Wilfred van Buuren

J.M. Meulenhoff

.....

Duur: 12-28 februari 2010.

Aantal deelnemers: 2536 (1503 mannen, 1033 vrouwen).

Aantal deelnemende landen: 82.

Land met de meeste medailles: Verenigde Staten 37 (9-15-13),
Canada eindigde op de eerste plaats met de meeste gouden
medailles 26 (14-7-5).

Aantal Nederlandse deelnemers: 32 (15 mannen, 17 vrouwen).

Aantal Nederlandse medailles: 8 (4-1-3), 10e in landenoverzicht.

Hollands goud:

- Sven Kramer, schaatsen, 5000 meter.
- Nicolien Sauerbreij, snowboarden, parallel reuzenslalom.
- Mark Tuitert, schaatsen, 1500 meter.
- Ireen Wüst, schaatsen, 1500 meter.

Het was voor de derde keer dat de Olympische Spelen in Canada werden gehouden. Na Montréal (zomer 1976) en Calgary (winter 1988) was in 2010 Vancouver aan de beurt. Enkele onderdelen vonden plaats in het nabijgelegen Whistler en Richmond. Op het programma stonden zeven takken van sport: biatlon, bobslee, curling, rodelen, schaatsen, skiën en ijshockey. In vijftien disciplines werden in totaal 86 onderdelen afgewerkt.

De Olympische Winterspelen van Vancouver begonnen in mineur. Nog voor de opening was er een dodelijk slachtoffer te betreuren. De Georgische rodelaar Nodar Koemaritasjvili vloog tijdens een training in Whistler Sliding Centre met meer dan 140 kilometer per uur uit de bocht en botste tegen een betonnen paal. Reanimatie kon hem niet meer helpen. Hij was de vierde sporter uit de geschiedenis van de Olympische Winterspelen die om het leven kwam.

Sportieve hoogtepunten waren er ook. De Zwitser Simon Ammann won twee gouden plakken bij het schansspringen en bracht daarmee zijn carrièretotaal op vier olympische zeges. Bij het ijshockey voor vrouwen versloeg Canada in de finale Amerika. Op de slotdag van de Spelen was de finale van het mannenijshockey. Opnieuw stonden de rivalen Canada en de Verenigde Staten tegenover elkaar. Na een zinde-

rende finale won het gastland in de verlenging.

De Nederlandse ploeg onder leiding van chef de mission Henk Gemser kende een aantal fikse tegenvallers. Sven Kramer was de beste op de 10.000 meter schaatsen, maar verspeelde een zekere gouden medaille door een foute wissel. Hij werd gediskwalificeerd. De Nederlandse viermansbob ging helemaal niet van start. Piloot Edwin van Calker trok zijn team terug omdat hij de baan niet onder controle had.

Na twee weken topsport bedroeg de oogst voor de Nederlandse sporters vier gouden, een zilveren en drie bronzen medailles. Drie van de vier gouden medailles kwamen op naam van schaatsers. Sven Kramer was de beste op de 5000 meter en Mark Tuitert en Ireen Wüst werden olympisch kampioen op de 1500 meter. De vierde gouden medaille was voor snowboardster Nicolien Sauerbreij. Met haar overwinning op de parallelle reuzenslalom leverde ze een historische prestatie. Het was voor het eerst dat een Nederlandse sporter bij de Olympische Winterspelen een gouden medaille won die niet op ijs was behaald.

ARE YOU STUPID?

Sven Kramer, Vancouver 2010, schaatsen 5000 meter

Voor een van de beste schaatsers die Nederland ooit gekend heeft, valt de olympische oogst van Sven Kramer tot nu toe nogal tegen. Dubbel goud had hij kunnen hebben en het missen ervan zal voor altijd aan Gerard Kemkers blijven kleven, zijn trainer die in zijn tijd als wedstrijdschaatser ook het een en ander meemaakte tijdens Olympische Spelen. (Hij viel op de 10.000 meter in Calgary 1988 en werd toch nog vijfde. In 1991 stopte hij met schaatsen vanwege een zwabbervoet). In Turiijn, 2006, waren de verwachtingen al erg hoog geweest. Kramer werd tweede op de 5000 meter en zevende op de 10.000 meter. Tijdens de halve finale van de ploegenachtervolging stapte hij op een blokje en ging, samen met Carl Verheijen, onderuit. In de troostfinale versloeg Nederland Noorwegen. Zilver en brons, en niet drie keer goud.

In 2010 moest dat in Vancouver, of beter: Richmond, rechtgezet worden. Niet alleen werd er van Kramer nogal wat verwacht, zelf wakkerde hij die verwachtingen ook aan, nooit is hij bevreesd geweest voor de favorietenrol. In de drie eraan voorafgaande jaren had hij de

.....

EK en WK allround alsmede de langste afstanden op de WK afstanden gewonnen. Het begon erg goed op 13 februari 2010. Kramer startte in de elfde rit tegen Shani Davis en hij verbeterde het olympisch record dat op naam stond van Jochem Uytdehaage. 'Ik had bedacht dat ik twaalf ronden de ballen uit mijn broek moest rijden en dat heb ik gedaan,' zei hij na afloop. Hij beklom met de nodige moeite de tribune, om zijn ouders en vriendin te omhelzen. Het voelde als een bevrijding na de zilveren medaille in Turijn, hij was uitgelaten. Nog op het mid-

Sven Kramer, Vancouver 2010

denterrein van de Richmond Olympic Oval werd hij geïnterviewd door een verslaggeefster van NBC, die hem vroeg of hij zijn naam, zijn land en wat hij net gewonnen had wilde noemen. 'Are you stupid?' zei Kramer, waarop de verslaggeefster uitlegde dat dat handig is. 'Hell no, I'm not gonna do that,' zei Kramer. Dan wilde ze weten hoe hij zich voelde. 'That's okay, I feel pretty good.' Het fragment werd in Amerika en Canada ook op andere zenders uitgezonden en het deed zijn imago daar geen goed. Sven Kramer was een arrogante schaatser. 'You'll be lucky if we know your name in four years time, little Dutch skater,' zei de presentator van een Amerikaans praatprogramma.

23 februari 2010 had de dag van het tweede goud moeten worden. De NOS had vele camera's in de schaatshal en niet lang na afloop van de 10.000 meter kwamen ze al snel met een reportage. Niet van Sven Kramer, maar van Gerard Kemkers, die onafgebroken vanaf de foute wissel in beeld was. Het was een reportage in split-screen, rechts bleef Kramer doorschaatsen, links de vertwijfeling van Kemkers. Zelden heb ik pijnlijker tv gezien. Ik zag dat alleen, thuis. De tien kilometer zelf

zag ik met ongeveer tweehonderd andere mensen in de Skeve Skaes, de kantine van de Jaap Edenbaan. Het geluid stond wel aan, maar tweehonderd mensen maken samen erg veel lawaai, dus feitelijk hadden we alleen beeld. Heel groot beeld. Niemand begreep wat er gebeurde, allerlei mogelijke verklaringen vlogen heen en weer, het werd steeds stiller. Toen zag ik een arm. Een arm met een vinger die naar de binnenbocht wees. Later op de avond die reportage van de laatste zeven ronden. Met weer die arm, en die vinger. Kramer werd na afloop geïnterviewd door Bert Maalderink. Hij hield zich groots. Skobrev liep achter hem langs en omdat Skobrev een lieve en gevoelige schaatser is, kniep hij Sven in een schouder, zei iets tegen hem, onverstaanbaar. Op Amerikaanse en Canadese tv-zenders werd zo her en der aandacht geschonken aan de wissel, werd gezegd 'That hurts' en was de algemene mening dat het 'Are-you-stupid-incident' nu wel extra pijnlijk werd. Een arrogante schaatser die zijn verdiende loon krijgt.

Vier dagen later was er een derde kans. Het werd brons op de ploegenachtervolging, wel in een nieuw olympisch record, maar dat deed er niet toe, want de ploegenachtervolging kent een afvalstelsel. Toch maakte dat de derde plek extra zuur. Simon Kuipers en Jan Blokhuijsen stonden als kleine, bedremmelde jongens naast Sven Kramer en Mark Tuitert. Het was een teleurstelling, Kramer en Tuitert, gouden medaillewinnaars, waren zeer ontevreden. 'Nou, als niemand blij is,' durfde Blokhuijsen voor de NOS-camera te zeggen, 'wil ik dat wel zijn, hoor.'

In het seizoen dat volgde, reed Sven Kramer geen wedstrijden. Hij had last van een mysterieuze blessure aan het rechterbovenbeen, mogelijk veroorzaakt omdat Kramer meer een krachtschaatser dan een soepele schaatser is. Het is erg verleidelijk bepaalde dingen aan elkaar te koppelen (heeft hij een vol seizoen nodig gehad om de dingen te verwerken?), net zo verleidelijk als het in deze tekst is gebleken het wisselincident evenveel ruimte te geven als de gouden medaille op de vijf kilometer. Maar de dingen gebeuren, en ze gebeuren niet op een achterafbaan, maar voor iedereen op de televisie te zien of in de krant na te lezen. Het leven van een topsporter is een voortdurende worsteling, niet alleen in fysiek en mentaal opzicht. Ook heeft hij te maken met beeldvorming, die wij als toeschouwers gratis en voor niets naast de beelden van wedstrijden meekrijgen. In die beeldvorming speelt nog een derde soort worsteling mee: die met het ego. Als je geen top-

.....

schaatser bent, zul je die fysieke en mentale worsteling nooit kunnen navoelen, maar het is vooral de worsteling met het ego waar wij, als toeschouwers, geen enkel inzicht in hebben – domweg omdat je nooit zult weten wat er werkelijk in het hoofd en hart van een ander omgaat. Als gevolg daarvan zou je er feitelijk geen oordeel over kunnen noch mogen hebben. De eerste zin van deze tekst doet hem volledig onrecht.

Daarom tot slot een aangepast begin: Sven Kramer, geboren te Heerenveen in 1986, is een Nederlandse schaatser die, naast meerdere NK-, EK- en WK-titels, tijdens twee Olympische Spelen een gouden, een zilveren en twee bronzen medailles wist te winnen. Hij wordt beschouwd als een van de beste schaatsers die Nederland ooit heeft voortgebracht en bereidt zich momenteel voor op zijn derde olympische deelname. Die zal in 2014 plaatsvinden in het Russische Sotsji.

Gerbrand Bakker

SUCCES IN DE SNEEUW

Nicolien Sauerbreij, Vancouver 2010, snowboarden, parallelle reuzenslalom

Snowboardster Nicolien Sauerbreij won op de Olympische Spelen van 2010 in Vancouver de gouden medaille op het onderdeel parallelle reuzenslalom. Het was een historische prestatie in de Nederlandse sport. Voor het eerst werd een Nederlandse sporter namelijk olympisch kampioen in de sneeuw. De overwinning van Sauerbreij kwam niet zomaar uit de lucht vallen, maar was het resultaat van pionierswerk en veel doorzettingsvermogen.

Nicolien Sauerbreij (De Hoef, 31 juli 1979) stond al op zeer jeugdige leeftijd op de ski's. Hoewel ze haar eerste sportmedaille met judo won, raakte ze vanaf haar elfde verslingerd aan het snowboarden. Al gauw bleek dat ze talent had. Op haar veertiende won ze haar eerste medaille op het NK en vanaf haar achttiende begon ze mee te doen aan wedstrijden om de wereldbeker. Haar vader Maarten zei voor haar zijn baan als skileraar op en verkocht zijn huis. Dat alles als investering in de sportieve toekomst van zijn dochter. Hij werd bovendien haar trainer. Jarenlang trokken vader en dochter in een camper de wereld rond, van wedstrijd naar wedstrijd. En niet voor niets, want in 2002 en 2003 be-

Nicolien Sauerbreij (rechts), Vancouver 2010

haalde Nicolien overwinningen tijdens wereldbekerwedstrijden. Tijdens het seizoen 2007-2008 slaagde ze er zelfs in het eindklassement van de wereldbeker parallelle slalom te winnen en ook nog eens de algemene wereldbeker in de wacht te slepen.

Snowboarden is een betrekkelijk jonge sport die rond de jaren vijftig van de twintigste eeuw ontstond in Amerika. De sport is afgeleid van het golfsurfen. Bij het snowboarden daal je af van een besneeuwde helling op een board met eraan vastgemaakte schoenen. Aanvankelijk waren snowboarders niet welkom op officiële skipistes. Tegenwoordig is dat wel anders: snowboarden is de snelst groeiende wintersport. Op de Olympische Spelen van 1998 stond snowboarden voor het eerst op het programma van de Olympische Winterspelen. Vier jaar later in Salt Lake City was het olympische debuut voor de parallelle reuzenslalom, het nummer waarop Sauerbreij uitblinkt. Sauerbreij zelf deed toen ook voor het eerst mee aan de Spelen, maar in 2002 faalde de kleine snowboardster (1.65 meter en 57 kg) jammerlijk; ze kwam niet door de kwalificatieronde. Achteraf bleek dat ze haar board had laten prepareren door een Oostenrijker die niet de juiste wax had gebruikt,

.....

waardoor Sauerbreij te traag van de helling kwam en haar kansen op een medaille waren verkeken. Dit 'wax-incident' zou Sauerbreij nog lang en tot vervelens toe blijven achtervolgen. Vier jaar later tijdens de Winterspelen van Turiijn (2006) slaagde Sauerbreij er wel in zich bij de laatste zestien te plaatsen, maar verloor ze in de achtste finale van de Duitse Amelie Kober en eindigde ze als twaalfde.

Inmiddels was er een heus team-Sauerbreij ontstaan, dat de sport professioneel aanpakte. Het team bestaat inmiddels uit twee sporters (Nicolien en zus Marieke Sauerbreij), een coach en sneeuwtrainer (vader Maarten Sauerbreij), een conditietrainer, een fysiotherapeut, een masseur, een sportarts en een manager.

Sauerbreij gold in Canada als een van de favorieten voor de medailles. Begin 2010 had ze de wereldbekerwedstrijd in het Oostenrijkse Kreischberg gewonnen en eerder dat seizoen stond ze ook al een paar keer op het podium. Toch was het olympisch parcours op Cypress Mountain haar niet op het lijf geschreven: te vlak naar de zin van de Amsterdamse. Sauerbreij presteert het best op een piste met steile hellingen met een zonnetje erbij. De zon scheen niet op vrijdag 26 februari 2010, de dag van de finale. Sterker nog, Cypress Mountain was in nevelen gehuld, bovendien kregen de snowboardsters te kampen met flinke slagregens.

Sauerbreij: 'Deze omstandigheden hebben we nog nooit gehad in een wedstrijd. Je zag niets, elke heuvel was een verrassing. Ik verwachtte slecht weer, maar dit was het slechtst denkbare scenario voor iedereen. Het was zaak overeind te blijven.' Overeind bleef Sauerbreij en hoe. De Nederlandse snowboardster was in de finale te sterk voor de Russische Ekaterina Ilyukhina. In de eerste race werd de Amsterdamse nog met een miniem verschil van 0,02 seconde door haar Russische tegenstandster geklopt. In de tweede omloop maakte de Russische aan het begin te veel fouten, Sauerbreij profiteerde en bereikte met voldoende voorsprong de eindstreep.

Chef de mission Henk Gemser roemde het doorzettingsvermogen van de kleine snowboardster en sprak van een feestdag voor de Nederlandse topsport: 'Dit is geen carnavalsfeest, maar eentje voor een driedelig pak en baljurk. Heel bijzonder wat Nicolien heeft gedaan.' Sauerbreij zelf reageerde vooral dolblij. Toch zegt ze dat haar leven beslist niet louter en alleen in het teken heeft gestaan van de weg naar

die gouden medaille: 'Het doel is altijd geweest om vooral het beste uit mezelf te halen. Niets meer en niets minder. Ik vind het fantastisch om te kunnen verbeteren, zowel op technisch als op tactisch vlak (...) Ik heb concessies gedaan. Op feesten en partijen zie je me niet. Ik heb een ander leven gehad dan de meeste mensen van mijn leeftijd. Maar toch heb ik niet het gevoel dat ik iets heb gemist. Ik heb mijn leven beslist niet als een opoffering ervaren.'

Bij thuiskomst in Nederland werd Sauerbreij overladen met huldeblijken; ze kreeg een koninklijke onderscheiding (Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw) en werd uitgeroepen tot Sportvrouw van het jaar 2010. Ze ontving verder de sportmedaille van de gemeente Amsterdam, een eer die eerder alleen was weggelegd voor Ellen van Langen en Ron Zwerver. Dankzij haar succes in de sneeuw was Sauerbreij in één keer een BN'er geworden en had ze haar marktwaarde flink opgevijseld. Ze exploiteert die status door het geven van clinics en het houden van lezingen voor bedrijven. Ook was ze vaak op tv te zien in een reclame van wasmiddel Robijn. Ze toont haar maatschappelijke betrokkenheid als ambassadrice van Right to Play, JUMP van de Nederlandse Hartstichting, Jantje Beton en van het Olympisch Stadion.

De gouden overwinning van Sauerbreij was bijzonder en is te vergelijken met het olympisch goud van Sjoukje Dijkstra bij het kunstschaatsen in 1964. Nog zo'n pionier in een tak van wintersport die slechts weinig Nederlanders op topniveau beoefenen. Dijkstra en Sauerbreij zijn de enige Nederlanders die op Olympische Winterspelen een gouden medaille hebben behaald buiten het langebaanschaatsen. Maar hoe uniek ook, de overwinning van Sauerbreij past ook in een patroon. Twee factoren zijn typerend voor de 'gemiddelde' Nederlandse olympische kampioen: de steun van de directe omgeving en het succes na de eerste deelname.

Ten eerste blijkt dat de rol van ouders en andere omstanders van olympische kampioenen van grote waarde is. Belangrijker dan de vraag of een kampioen ouders moet hebben gehad die zelf topsporter zijn geweest, lijkt de steun die ouders en de directe omgeving bieden aan de topsporter. Dit criterium geldt ook voor Sauerbreij, omdat ze opgroeiende in de sneeuw met vader Maarten als skileraar – nu haar trainer – en zus Marieke, tegenwoordig ook een professioneel snowboardster.

Bovendien, de grote en meest bekende kampioenen van na de Twee-

.....

de Wereldoorlog wonnen geen goud tijdens hun eerste deelname aan de Olympische Spelen. En ook dat gaat op voor Sauerbreij, die immers 'pas' op haar derde Spelen op het hoogste schavotje van het erepodium kwam. Dat overkwam echter de grootste sporters uit onze geschiedenis, want ook legendes als Fanny Blankers-Koen, Sjoukje Dijkstra, Kees Verkerk, Ard Schenk, Anky van Grunsven, Leontien Zijlaard-van Moorsel, Pieter van den Hoogenband en Inge de Bruijn waren pas succesvol op hun tweede of derde Spelen.

Wilfred van Buuren

GEPLAND GELUK

Mark Tuitert, Vancouver 2010, schaatsen 1500 meter

Grote sporters danken hun bekendheid aan hun uitzonderlijke sportieve prestaties. Die heeft de schaatser Mark Tuitert (Holten, 4 april 1980) ook op zijn naam staan. Bijzonder is dat hij zelf, nog wel midden in zijn sportieve carrière, een autobiografie heeft geschreven: *Vancouver 210210. Zonder strijd geen overwinning*. In dat openhartige egodocument – te boek gesteld door Tim Senden – gaat het niet alleen over het schaatsen, maar ook over zijn privéleven. Schrijven als middel om orde op zaken te stellen, om de ziel te louteren.

Wie Tuiterts privéleven en schaatscarrière naast elkaar legt, ziet een opvallende parallel. Beide verlopen grillig, met pieken, maar vooral met dalen. Tuitert maakt op overtuigende wijze duidelijk dat de problemen tussen zijn ouders zijn sportieve carrière lange tijd nadelig hebben beïnvloed. Toen zijn vader en moeder apart gingen wonen, nam Mark als twintigjarige al de verantwoordelijkheid voor zijn moeder en zijn twee jongere broertjes op zich, een onmogelijke last natuurlijk. Pas langzaam zag hij kans zich los te maken van zijn ouders. Een belangrijke stap was de verhuizing in 2005 van Holten naar Heerenveen, een andere de verhelderende gesprekken in 2006 met een psychotherapeut.

Maar ook op het ijs moest Tuitert zich niet alleen van zijn tegenstanders losmaken. Hij 'viel' voor kampioenenmaker Peter Mueller. Niets was het trainingsbeest Tuitert te veel. In plaats van successen was het gevolg een lang niet onderkende ziekte (Pfeiffer). Zeker, Muel-

Mark Tuitert, Vancouver 2010

ler had tijdig moeten ingrijpen, maar was Tuitert zelf ook niet ál te gretig? Achteraf zegt hij daarover: 'Ik hield mezelf in de Mueller-tijd ook ontzettend voor de gek.' In 2002 maakte Tuitert de overstap naar een nieuwe trainer, Jac Orié. Die verandering leek een gouden greep. Na jaren van gesukkel won Tuitert in 2004 het EK allround in Heerenveen. Toch vormde die overwinning geen echte kentering. Hoezeer Tuitert ook van de vierkamp hield, daar lag niet zijn werkelijke kracht. Hij werd op het EK 2007 in Collalbo achtste. Pas toen wist Orié zijn pupil zover te krijgen dat hij zich ging specialiseren op de 1000 en de 1500 meter. Dat Tuitert op de middellange afstanden wel met de top mee kon, had hij laten zien. Zo had hij in 2004 en 2005 de wereldbeker op de 1500 meter gewonnen (zonder overigens ook maar één keer de dagprijs te binnen te halen). Maar ook nu bleek winnen geen invuloefening te zijn. Tuiterts finest hour zou nog weer jaren op zich laten wachten.

Vancouver, Olympische Winterspelen 2010, woensdag 17 februari (lokale tijd). Mark Tuitert heeft op de Richmond Olympic Oval een uitstekende 1000 meter gereden: 1.09.48. Toch is hij daarmee 'maar' vijfde geworden, met een achterstand van 0.16 op bronswinnaar Chad

Hedrick en 0.54 op overwinnaar en alleskunner Shani Davis. Weer net niet! Uit woede en frustratie knalt Tuitert zijn bidonnen tegen de muur van de kleedkamer.

Zaterdag 20 februari, 16.15 uur (lokale tijd tijd; Nederland: 21 februari, 01.15 uur): de 1500 meter. Er zijn negentien ritten. Tuitert hoeft pas in de zeventiende. 'Je moet er niet mee bezig zijn. Maar ja, dat is het lastige van schaatsen. Die wedstrijd duurt twee minuten, en je hebt zóóó veel tijd om na te denken.' Tuitert moet het opnemen tegen Harvard Bøkko. Op dat moment staat de beste tijd op naam van Ivan Skobrev, die in de zestiende rit is uitgekomen op 1.46.42. Tuitert is bepaald niet favoriet, hij behoort hooguit tot de outsiders. Shani Davis is bij voorbaat al tot winnaar uitgeroepen. Heeft die in het lopende seizoen al niet vier van de vijf wereldbekerwedstrijden gewonnen? En was hij afgelopen woensdag ook al niet de sterkste op de 1000 meter?

Tuitert opent de 300 meter in 23.52 en blijkt daarmee naderhand de snelste van alle zevenendertig deelnemers. Gezien de zware omstandigheden op de laaglandbaan volgen er drie uitstekende volle rondes: 25.82 – 27.14 – 29.09. Daarmee komt zijn eindtijd uit op 1.45.57. Maar is het genoeg? De tijd van Bøkko stelt hem niet gerust. De Noor heeft een matig seizoen, maar verrast ook met zijn 1.46.13. En er wachten nog twee ritten, met vier kanshebbers: Stefan Groothuis – Chad Hedrick – Shani Davis – Lucas Makowsky. Hedrick wint van Groothuis, maar zijn tijd valt tegen: 1.46.69. Op dat moment heeft Tuitert dus in ieder geval het brons binnen. Is het een troostprijs of moet hij tevreden zijn? De sterke Makowsky komt immers nog en schaatst voor eigen publiek. En dan die duivelse Davis.

De Amerikaan opent, anders dan gewoonlijk, helemaal niet zo traag: 23.70. De achterstand op Tuitert is maar 0.18. De eerste volle ronde legt hij in precies dezelfde tijd af als Tuitert: 25.82. Jac Orië troost Tuitert: 'Shani redt het niet', 'Shani redt het niet'. En na 1100 meter is Davis' achterstand op Tuitert zelfs iets groter geworden: 0.34. Maar Tuitert gelooft zijn coach niet. Davis is gevreesd om zijn altijd sterke slotronde en Tuiterts eigen 29.09 mocht dan goed zijn, er was toch een verval van bijna twee seconden met de vorige ronde. 'Shani redt het niet', 'Shani redt het niet', 'Shani redt het niet'.

1.46.10. Goud! Onmiddellijk na Davis' 'falen' lijkt het alsof alle pijn en teleurstelling van de afgelopen tien, twaalf jaar een uitweg zoeken in